

## **INOKA PÉTER**

### **Ezer szó**

Ezer apró szót suttognék füledbe hideg téli hajnalon,  
s fonom kezemet kezédbe, míg lassú sóhajod hallgatom.

Arcod kémlelem, csodálom bársonyos bőröd selymét,  
vigyázó szívemmel őrizem a régi idők szerelmét.

Ezer szót kiáltanék, s tombolnak bennem a befejezetlen mondatok,  
miket neked szántam régen, de többé el nem mondhatok.

Belélegzem hát e percet s vele a csodás illatot,  
mely tiéd egyedül, s meleged lelkembe zárom,  
hogy hevítsen, égjen itt legbelül, ha fázom.

S gondolatom egyetlen szó csupán, ám kimondani nem merem,  
végül félvén, hogy mikor ébredek, már nem leszel,  
mégis boldogan hunyom le álmos két szemem.

### **Mit az Isten rám szabott**

Megszólított a Sors.

Ránéztem én, s ő ekképp faggatott;  
<Mihez kezdesz azzal, mit az Isten rád szabott?>

Válaszoltam volna, de nem hagyott, s ismét kiáltott;  
<Megállj, magad ne tettesd! Választ várok, de rögvest!>

<Mit mondhatnék? Jó napot!> – emelém le a kalapot –  
<Dolgomat végzem, s élem egyszerű életem. Vagy tévedek?>

<Lám, lám! > – mondá a Sors – <Ismét kérdelek;  
Mihez kezdesz azzal, mit az Isten rád szabott?>

<Fel nem foghatom, mit is szabott rám az Isten,  
hát, kérem, fogalmam sincsen! Segítsen!>

Csak álltam ott némán, izgatottan, indultam volna tétován,  
de maradtam, hisz tudni akartam, vajon minek okán szólított a  
Sors.

<Mit kéne tennem? Tán a rossz útra tértem s a pokolban vár a  
vég?>

<Na most már elég! Bolond ne légy!>

<Kérem, én hittel élek, s a világtól mást nem, csakis nyugal-  
mat remélek.>

<Hallgasd, mit suttog lelked, gyermek, mindazt, mi ott mo-  
toszkál legbelül, s értsd!

Sorba állnak majd szavai, s így lesznek mondatok, de ennél  
többet én sem mondhatok!>

<Hogy is van ez, kérem? Jól értem? Ez hát, mit az Isten rám  
szabott?

Faragjak szavakból mondatot? Belőlük szőjek verseket, s így  
tiszteljem nyelvemet?>

<A válasz erre, mint a szó is, belőled fakad, használd hát, mit  
az ég adott, míg szabad! >

S mondám -

<Köszönöm hát, Sors úr, hogy szánt rám időt, s kérdeném: ez  
minden, mit mondhatott?> – mialatt lehajtott fejemre  
helyezém a kalapot.

<Elég legyen ennyi, ember, ez minden, mit mondhatok, s ne  
próbáld elkerülni Sorsod,  
hisz ez az, mit az Isten rád szabott!>